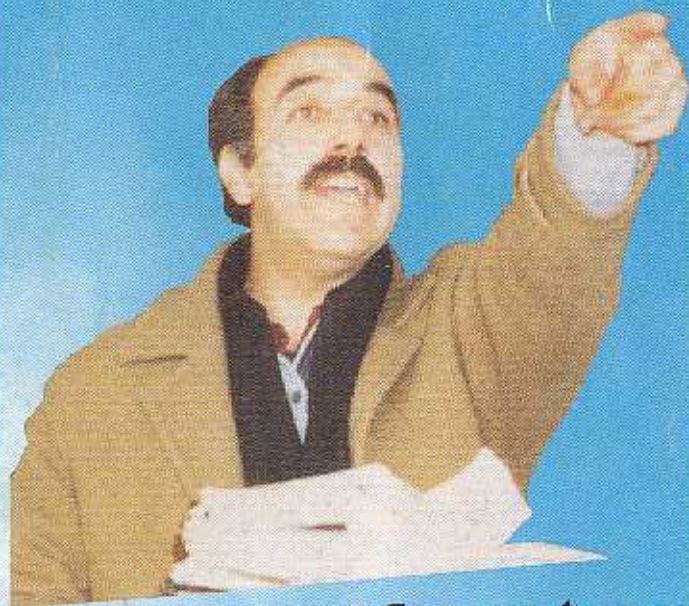

"Oğlumuz, önderimiz, komutanımız..."

**bir
halk
kurtuluş
savaşçısının
biyografisi**

Dursun Karataş

Halk Kurtuluş

VERLAG

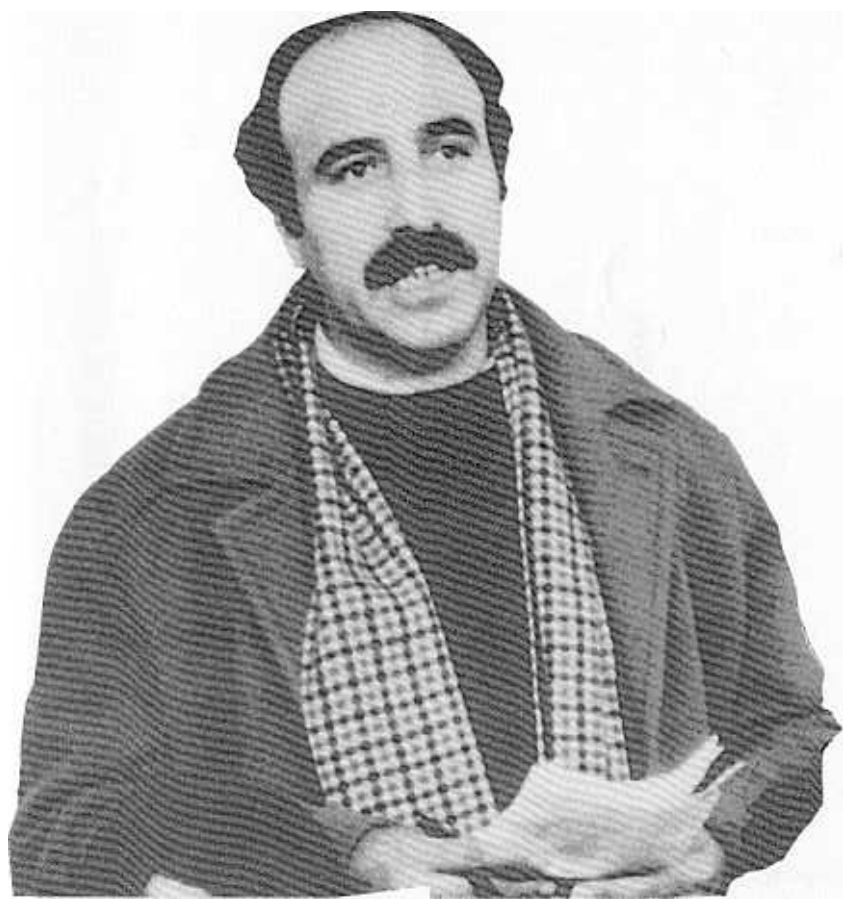

*Devrimci So
benim
çocuğum,
annem,
öğretmenim,
herşeyimdir*

Orak 1995

Birinci baskı

Halk Kurtuluş
YAYINLARI

Kararlı Bir Enternasyonalist, Sosyalist ve Halk Kurtuluş Savaşçısı: Dursun KARATAŞ

★ 9 Eylül 1994 tarihinde Devrimci Sol Hareketi'nin önderi Dursun Karataş, emperyalist Fransa Devleti tarafından Fransa-İtalya sınırında tutsak edildi. Bu broşür; tüm devrimci ve demokratlara, Dursun Karataş'ın devrimci yaşamını ve önderi bulunduğu devrimci hareketi kısaca tanıtm amacıyla kaleme alınmıştır.

Dursun Karataş, Devrimci Sol Hareketi'nin önderidir. O, dünyanın Türkiye'sinde, sosyalist sistemin yıkıldığı, emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni"ni ilan ettiği süreçte, sosyalizme inancını yitirmeyen, sosyalizm bayrağını en yükseklerde dalgalandırarak, "dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağız" diyen bir örgütün önderidir. İşçisi, memuru, köylüsü, kadını, öğrencisi... halkın her kesimindeki örgütlenmeleri, halkın taleplerini sahiplenerek yarattığı kitlesellik ile bir "halk hareketi"nin önderidir. Dursun Karataş, 12 Temmuz'dan 17 Nisan'a, Kürdistan'dan İstanbul'a, Ankara'ya, İzmir'e faşizmin kuşattığı üslerinde teslimiyeti reddederek çatışanların, son nefeslerini verirken duvarlara kanlarıyla inançlarını; "Devrimci Sol" yazarların, direniş destanları yaratanların, ölümü tilililerle karşılayanların önderidir. Devrimci Sol kadrolarının, taraftarlarının, halklarımızın "dayı"sıdır O.

Tam yirmibeş yılını verdiği devrimci mücadelede ateş hatlarından geçerek, eylemlerin, direnişlerin en önlerinde yer alarak, hareket için tarihsel dönüm noktalarında belirleyici, sürece

damgasını vuran rolü, siyasi öngörüsü, zekasıyla önderlik misyonunu hak etmiş, kazanmıştır.

O, davaya bağlılığı, Marksizm-Leninizm bayrağını taşımaktaki inatçılığı, düşman karşısında baş eğmezliği; sorunlara çözüm getirme, yenilgileri kazanca dönüştürmedeki yeteneği; siyasi öngörüsü, zor dönemlerde süreci değerlendirme ve yerinde zamanında tavır almadaki ustalığıyla; kendine ve ideolojisine duyduğu sarsılmaz güvenle; gününün 24 saati devrimle dolu yaşamıyla sadece Türkiye devrimcileri için değil tüm dünya devrimcileri için örnek alınması gereken bir pratiğe sahiptir. O, hem bir siyaset, hem bir eylem adamıdır. Masa başı devrimcisi değil, halkının sorunlarını bilen, halkının diliyle konuşan, mücadeleye için yetişen bir halk adamıdır.

Türkiye halkları onu daha lise yıllarından itibaren anti-faşist mücadelede en ön saflarda tanıdı. Üniversitelerde, yurtlarda faşist işgallerin kırılmasında, öğrenci gençliğin yükselen demokratik üniversite mücadelesinde tanıdı. Gecekondu mahallelerinde sorunların çözümü için yapılan toplantılarda, yıkımlara karşı direnişlerde omuzbaşlarında tanıdı. Cunta yıllarında cuntaya karşı başeğmeyen çizgisinde, cezaevlerinde direnişlerde, Ölüm Orucu'nda, cunta ile devrimciler arasındaki irade savaşında tanıdı. '89 yılında özgürlüğü yeniden kucaklamasının ardından, Devrimci Sol'un dünya çapında tanınan güçlü bir örgüt haline geldiği atılım yıllarında tanıdı.

Dursun Karataş, yaşamını tamamen Türkiye ve Kürdistan'da faşizmin zulmünü yok etmeye, Kürt halkı üzerindeki ulusal baskıyı ortadan kaldırmaya, sefalet içinde yaşamaya mahkum edilen emekçi halklarımıza sömürsüz bir yaşam kurma mücadelesine adanmıştır.

"Devrimci Sol benim çocuğum, annem, öğretmenim, her şeyimdir" diyen Dursun Karataş, Devrimci Sol'un mimarıdır, yapı ustasıdır.

Halk Kurtuluş Yayınları
Ocak 1995

O'nun Yaşamı, Devrimci Sol'un Tarihidir

★ Dursun Karataş, Elazığ'lı emekçi bir Kürt ailesinin oğludur. Devrimci düşünceye '70 öncesinde sempati duymaya başlar. Lise yıllarında birçoğu daha sonra Devrimci Sol içerisinde yer alacak bir arkadaş grubu içerisinde. 1970 yılında İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi'ni kazanarak İstanbul'a gelir. Bu dönemde iki devrimci örgüt, THKP-C (Türkiye Halk Kurtuluş Partisi - Cephesi) ve THKO (Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu) Türkiye Solu'na egemen olan elli yıllık reformist-uzlaşmacı geleneği yıkarak silahlı mücadele geleneğini başlatır. Özellikle Mahirler'in radikal, ihtilalci bir biçimde sürdürdüğü savaştan etkilenen Dursun Karataş THKP-C sempatzanı olur.

Halklarımızın kurtuluş yolunun silahlı mücadeleden geçtiğini ve bu savaşın kararlılıkla sürdürülmesi gerektiğini teori ve pratiği ile kanıtlayan THKP-C, 1972 yılında Kızıldere'de Mahir Çayan ve diğer önder militanların katledilmesiyle fiziki bir tasfiyeye uğradı. Geriye ise halklarımız üzerinde yoğun bir sempati ve geniş bir potansiyel bıraktı. Bu potansiyel ülkemiz devrimci hareketinin ana kaynağı olmuş ve zamanla mücadele içinde kendi önderlerini ve örgütlülüklerini de yaratmıştır.

'72 sonrasında özellikle gençlik kesimi içinde Dev-Genç ve THKP-C çizgisi sahiplenildi ve yeniden örgütlenme çalışmaları yürütülmeye başlandı. THKP-C çizgisini savunan bir Dev-Genç militanı olarak Dursun Karataş bu dönemde öğrenim gördüğü İstanbul'da ve memleketi olan Elazığ'da gençlik içinde aktif rol

oyunarak toplumsal olaylara duyarlılık gösteriyor ve anti-faşist mücadelenin en ön saflarında yer alıyordu.

Dursun Karataş'ın devrimci yaşamında ilk tutukluluğu 1974 yılına rastlar. T.C.'nin Kıbrıs'a askeri müdahalesine karşı yapılan protesto kampanyasında, Elazığ'da daha sonra Devrimci Sol Merkez Komitesi'nde yer alacak Niyazi Aydın'la birlikte duvarlara "Bağımsız Kıbrıs" sloganını yazarken tutuklanır ve kısa bir süre sonra da serbest bırakılır.

'74-'75'li yıllar ülkemizde devlet-CIA destekli sivil-faşistlerin emekçi halka yönelik saldırılarını artırmaya başladığı yıllardır. İlerici ve devrimciler faşistler tarafından kurşunlanmakta; mahalleler, üniversiteler, öğrenci yurtları yine sivil faşistler tarafından işgal altında tutulmaktadır. Yönetici özelliği ve militan yapısıyla Dursun Karataş, İstanbul öğrenci gençliğinin anti-empyrist, anti-faşist temelde; "Bağımsız Türkiye", "Demokratik Üniversite" için örgütlenmesinde ve harekete geçirilmesinde önde gelen militanlardan birisidir artık. (Dursun Karataş, İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği'nin -İYÖKD- kurucularındandır) Kısa süre sonra ise hayat onu İstanbul Yüksek Öğrenim Gençliği'nin önderi konumuna yükseltecektir.

Bu süreçte tüm yetersizliği ve tecrübesizliğine karşın Devrimci Gençlik örgütlenmesi, toplumun en örgütlü kesimini oluşturması nedeniyle, kendisini yalnız gençlik mücadelesi ile sınırlandırmama, hayatın her alanında koşturma zorunluluğu ile karşı karşıyaydı. Bu durum Devrimci Gençlik örgütlenmelerine gençlik çevresini aşan yeni oluşumları zorunlu olarak dayatıyordu. Bu zorunluluk sonucu İstanbul Devrimci Gençliği içinde THKP-C çizgisini savunan aktif militanlar Kurtuluş Grubu adı altında örgütlenmeye başladılar. Dursun Karataş bu grup içinde saygın, sözü dinlenen ve lider konumunda olan bir militandı. Kurtuluş Grubu oluşumundan itibaren İstanbul'da hayatın her alanında yürütülen anti-faşist mücadelenin ve gençlik mücadelesinin öncüsü konumuna yükseldi. Sayısız kitlesel ve dar anti-faşist eylemin örgütleyicisi oldu. Bu grubu oluşturan militanlar hayatın her alanında koşturuyor, grevlerde, gecekondu direnişlerinde, memurların, köylülerin eylemlerinde aktif olarak yer alıyor ve yönlendirmeye çalışıyorlardı. Dursun Karataş tüm bu eylemle-

rin, faaliyetlerin örgütleyicisi, önderi, bizzat pratikte uygulayıcısı olarak giderek olgunlaşmaya, siyaset ve yönetme sanatını öğrenmeye başladı.

Faşistler tarafından kurşunlanarak öldürülen iki devrimcinin cenaze töreninde cenazeyi engellemek isteyen polislerle çıkan sokak çatışmasında sayıları binlerle ifade edilen kitleyi doğru biçimde yönlendiren ve cenaze törenini faşist polisle barikat savaşına dönüştüren kitlenin başında o vardı. Kocamustafapaşa'da gerçekleşen bu sokak çatışması 'ilk' olma özelliği ile Türkiye ve Kürdistan devrim mücadelesi tarihinde yerini almıştır.

Faşist teröre karşı direnebilmek, mücadeleyi geliştirmek ve giderek zafere yürümek Türkiye genelinde doğru çizgide, sağlam ve merkezi bir örgütlülük yaratmadan mümkün değildi. THKP-C ideolojisini sahiplenen ve tereddütsüz bir şekilde aktif anti-faşist mücadeleye atılan Dursun Karataş ve genç militan arkadaşları, sürecin dayattığı daha nitelikli örgütlenmelerin yaratılması ve de THKP-C potansiyelinin toparlanması için 1977'de Devrimci Yol adını alan yeni bir yapılanmanın içinde yer aldılar. Dursun Karataş, bu oluşum içinde devrimci saflarda 'Dursun Dayı' olarak tanınmaya, güven duyulan, sözü dinlenen bir kadro olarak ön plana çıkmaya başladı. Devrimci Yol içerisinde İstanbul ve Elazığ'da örgütlenmelerin önde gelen bir ismi oldu.

Devrimci Yol hareketinin başını çeken THKP-C içinde yer almış eski kadroların oluşturduğu Ankara grubu daha başlangıçta THKP-C çizgisine ters düşen kimi görüş ve düşünceleri ile dikkat çekiyordu. Dursun Karataş ve arkadaşları bu görüşlere muhalefet etmelerine karşın sonuna kadar birlikten yana oldular. Kimi kadroların birliği parçalayabilecek tepkisel çıkışlarına karşın Dursun Karataş bu durumun ideolojik mücadele ile açığa çıkarılması, kitleler nezdinde teşhir edilmesi, THKP-C potansiyelinin tasfiyeciliğin ellerine bırakılmaması düşünceleri doğrultusunda hareket ediyordu. Devrimci Yol ismi altında birleşirken temel amaç ideolojik mücadele platformu yaratarak yeniden ideolojik birliğin sağlanması ve partinin yaratılması olarak saptanmıştı. Devrimci Yol böyle bir platform yaratma çabasının ürünüydü ve bu işleri yerine getirmekle yükümlüydü.

Dursun Karataş ve arkadaşları Devimci Yol'un bu temel ilke-

sine sadık kalarak ideolojik mücadele yürütülmesinde ve birliğin korunmasında sürekli zorlayıcı oldu. Devrimci Yol hareketinin başını çekenler ise ideolojik mücadeleden kaçarak, görüşlerini açmıyor, Devrimci Yol hareketinin varoluş nedenlerine aykırı hareket ederek birliğin temellerini dinamitliyorlardı. Bunun da ötesinde geniş THKP-C potansiyelini ellerinde tutma kaygısıyla, THKP-C ideolojisine sözde sahip çıkıyor görünüp pratikte yadsıyarak kendi sağcı anlayışlarını genç kadrolara empoze etmeye çalışıyorlardı.

Kısacası ideolojik mücadele, birlik ve partinin yaratılması görevi yerine bu kadrolar kendi hiziplerini örgütlemeye yönelmişlerdi. Bu hizipçi anlayış, Dursun Karataş'ın öncülüğünde yürütülen tutarlı, ilkel ideolojik mücadele karşısında tutunamayarak kendisini açığa vurmaya zorunda kaldı. Artık her şey kapalı kapılar ardından çıkarılmış, kitleler ve kadroların gözleri önüne konulmuştu. Ankara grubunun sinsice yürütmeye çalıştığı oyun bozulmuştu. Ankara Dursun Karataş ve arkadaşlarını fiilen tasfiyeye tamamen kendi hizip egemenliğini kurmaya yöneldi. Ancak hayat Dursun Karataş'ın öngörülerini doğruladı. THKP-C potansiyeli nezdinde açığa çıkarılan hizipçilik ve tasfiyecilik Dursun Karataş etrafında birleşen çok sayıda kadro ve geniş bir kitleyi karşısında buldu.

Tüm çabalara karşın Devrimci Yol'un başını çekenlerin hizipçilikten ve tasfiyecilikten vazgeçmemeleri sonucu Dursun Karataş, Ankara merkezin tasfiyeci yaklaşımı, ideolojik tartışmalardan ısrarla kaçınması karşısında Devrimci Yol'un THKP-C'yi savunmadığını ve sağ bir çizgiyi benimsediğini ilan ederek THKP-C çizgisine sempati duyan geniş bir kitle ve militan kadro ile 1978 yılında Devrimci Yol'dan ayrıldı ve Devrimci Sol'u kurdu. Ayrılma sürecinde Dursun Karataş, hem DY tasfiyeciliğine karşı ideolojik mücadelenin yürütülmesinde, hem de yeni baştan bir siyasi yapılanmanın örgütlenmesinde önemli bir rol oynadı ve kendisini kanıtladı. Devrimci Sol'un doğal bir önderi olarak kadrolarla tartışarak hareketin ideolojik görüşlerini açıkladığı broşürler ve kitapçıklar kaleme aldı. 1978 yılında bağımsız bir siyasi yapılanma olarak siyaset sahnesine adımını atan Devrimci Sol, DY tasfiyeciliğinin tüm engellemelerine, saldırılarına karşın

çok kısa sürede radikal silahlı mücadele çizgisiyle ve hayatın her alanında yürüttüğü kitlesel mücadele çizgisi ile kendisini dosta ve düşmana kabul ettiren bir güç haline geldi. İşçi sınıfı içinde, öğrenci gençlik içinde, mahallelerde, gecekondularda, memur kesiminde ve Kürdistan'da kitleselleşen örgütlülüğü ile sesini duyuran bir devrimci örgüt oldu.

'78'li yıllar aynı zamanda sivil-faşist saldırıların en üst boyutlara, katliam boyutlarına sıçradığı, 16 Mart İstanbul Üniversitesi, Maraş, Çorum, Sivas ve daha bir çok ilde ardarda katliamların düzenlendiği ve halkın başlıca talebinin "can güvenliği" olduğu yıllardır. Devrimci Sol, DY döneminden taşınan tüm zaaf ve eksikliklere, deşifreyona, tecrübesizliklerine karşın, yeni bir siyasi hareketin örgütsel mekanizmalarını, kurumlarını vakit geçirmeksizin yarattı ve sürece uygun devrimci politikayı hayata geçirdi. Bu süreç devrimci hareketin örgütlenmesiyle, anti-faşist mücadeleye bakış açısıyla, silahlı ve barışçıl mücadele biçimlerini birleştirip şekillendirmesiyle diğer soldan farkını ortaya koyduğu ve o günkü koşullarda Devrimci Sol'u Devrimci Sol yapan süreçtir. Devrimci Sol, oligarşinin, devrimci mücadelenin önünü tıkamak ve sınıf mücadelesinden vazgeçirmek için devrimcilere ve halka saldırttığı devlet destekli sivil faşistlere karşı mücadeleyi, faşist devlet terörüne karşı mücadeleden ayrı görmemiş, ikisini birlikte ele almıştır. Devrimci şiddet eylemlerinden kitle gösterilerine, öğrenci boykot ve işgallerinden grevlere kadar bütün politik, ekonomik-demokratik mücadele biçimlerini hayata geçirerek ve buna uygun örgütlenmeler yaratarak faşist terörün halkı teslim almasını önlemiştir.

Genç Devrimci Sol kuruluşundan itibaren zor koşullar altında mücadelesini ve örgütlenmesini sürdürmek zorunda kaldı. Kuruluşundan sonra ülkemizin bir çok ilinde sıkıyönetim ilan edilmiş, faşist terör daha da yükselmişti. Bu koşullar altında yıllardır sol arenada büyük iddialarla varlıklarını sürdüren grup ve örgütler, giderek mücadele alanını terk etmeye, pasif bir tutuma sürüklenmeye başladılar. Bu durum genç Devrimci Sol'un yükünü daha da ağırlaştırıyordu. Yeni bir hareket olmanın tüm dezavantajlarına karşın Devrimci Sol bu koşullarda Dursun Karataş'ın önderliği ile mücadelesini ve örgütlenmesini

geliştirerek, ülkemiz sınıflar mücadelesinin öncüsü durumuna yükseldi. Partileşme yolunda önemli adımlar attı. Yaygın olarak örgütlenen ideolojik tartışmalar ve eğitimle birliğini pekiştirdi. Ülkemiz topraklarında kalıcı ve güçlü bir örgüt olarak varlığını sürdüreceğini ve devrim mücadelesini zafere taşıyabileceğini gösterdi. Devrimci Sol adı cüretin, cesaretin, adaletin, kendine güvenin ve davaya bağlılığın simgesi olarak anılmaya başladı.

Eylül '80 Askeri Cuntası yapıldığında Devrimci Sol henüz çok genç bir hareket olmasına karşın askeri cuntaya karşı mücadele kararı aldı. Bütün solun mücadele alanını terkedip cunta ile halkı başbaşa bırakarak mülteciliği seçtiği dönemde Devrimci Sol, ülkede kalmayı ve cuntaya karşı mücadeleyi yükseltmeye çalıştı. Dursun Karataş "Amerikancı Faşist Cunta 45 Milyon Halkı Teslim Alamaz" başlıklı bir bildiri kaleme alarak Devrimci Sol'un bütün gücüyle faşist cuntaya karşı savaşaacağını ilan etti.

Askeri cunta döneminde onbinlerce insan tutuklandı, doksanlı günlere varan işkencelerden geçirildi. Yüzlerce insan işkence tezgahlarında katledildi, kayıplara karıştırıldı. Devrimciler ve halka yönelik saldırıların fiziki ve ideolojik olarak en üst boyutta yaşandığı, toplumun terörize edildiği bu süreçte ülkeyi, mücadele alanını terketmek davaya ihanetti, halka ihanetti, reddedildi. Bu devrimcilerin onur sorunuymdu, halklara karşı güven sorunuymdu. Sonucu 'yok olma' da olsa mücadeleye devam edilmeliydi.

Faşist cuntaya karşı savaş hazırlıklarının yoğun olarak sürdürüldüğü ilk günlerde Dursun Karataş tutsak düştü. Günlerce süren işkencelerden geçirildi. Bu işkenceler sonucu ayak tabanlarında ve vücudunun çeşitli yerlerinde açılan yaralar yıllarca kapanmadı. Devrimci Sol onun fiili önderliğinden yoksun kalsa da çizdiği perspektif ve gösterdiği hedef doğrultusunda faşist cuntaya karşı savaşı sürdürdü.

"Faşist Cuntaya Karşı Mücadele Kampanyası" sürecinde devrimcilerin işkence tezgahlarında katledilmelerinden birinci dereceden sorumlu İstanbul Emniyet Müdür Muavini Mahmut Dikler cezalandırıldı. Kampanya boyunca askeri cuntanın aldığı tüm tedbirlere, sokağa çıkma yasaklarına rağmen sayısız kitlesel eylemlilikler gerçekleştirildi, ülkenin dörtbir yanına cuntayı protes-

to eden pankartlar asıldı, yazılamalar yapıldı. Çok kısa sürede cuntanın tüm dikkatlerini üstüne çeken devrimci hareket, kısa bir süre içinde ağır darbeler almasına, önderliğinin ve ileri kadrolarının tutsak düşmesine rağmen mücadeleye nokta koymadı.

Dursun Karataş 12 Eylül faşist cuntasına karşı cezaevleri cephesinde de direniş politikalarının oluşturulmasında ve örgütlen-

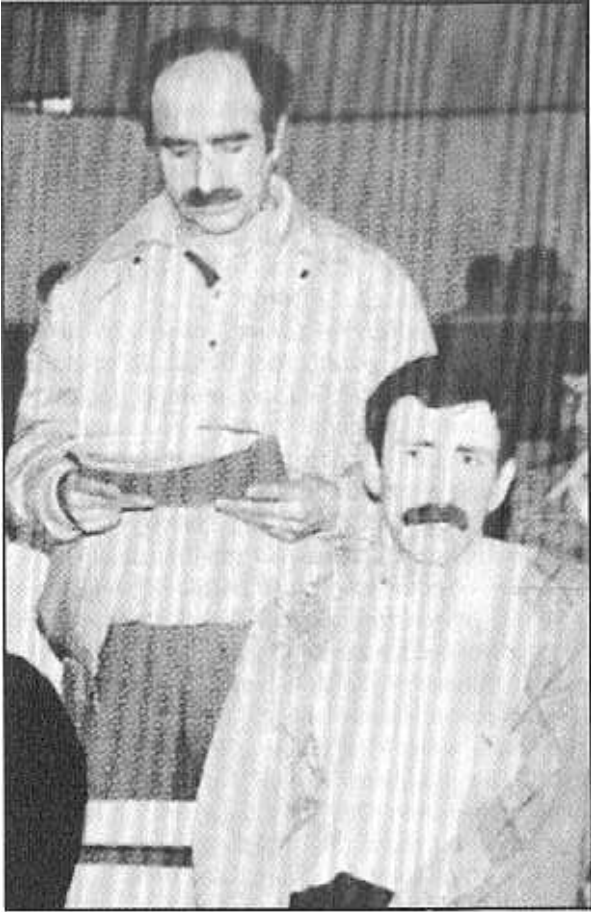
dirilmesinde önder rolünü sürdürdü.

Askeri faşist cunta, cezaevlerinde devrimci tutsaklara yalnız işkence yapmakla, eziyet etmekle yetinmiyor, onları devrimci kişiliklerinden arındırma, hainleştirme politikası izliyordu. Dursun Karataş bu politikaların boşa çıkartılmasında, tutsakların siyasi kimliklerinin korunması için direniş hattının yaratılmasında, cezaevlerinin de sınıf mücadelesinin sürdürüldüğü alanlar haline getirilmesinde kendisini bir kez daha ortaya koydu. Yeni bir geleneğin başlatıcısı oldu. İstanbul cezaevlerinde Devrimci Sol tutsaklarının başlattığı direniş savaşı; sayısız açlık grevi, koğuş direnişlerinin ardından; '84'te "tek tip elbise" uygulamasına ve

cezaevlerinde aralıksız sürdürülen insanlık dışı uygulamalara, işkenceye karşı başlatılan "Ölüm Orucu" ile doruk noktasına ulaştı. 75'li günlere varan "Ölüm Orucu" eyleminde Dursun Karataş, baştan itibaren eylem ekibinin içinde yer aldı. Devrimci Sol, üç değerli kadrosunu şehit vererek bu eylemden de yüzünün akıyla, zaferle çıkmasını bildi. Dayı, eylemin bitirildiği haberi kendisine getirildiğinde bilincini kaybetmiş bir halde ölümün eşliğindeydi. Direnişleri kırmayı, önlemeyi hesaplayan cezaevi yönetimlerince hedef alınan dayı, 82'den 87'ye dek defalarca kez yoldaşlarından ayrılarak tek kişilik hücrelerde tecrit edildi. Askeri faşist cuntanın çeşitli provakasyonları ve kişisel yıpratmaya yönelik saldırılarıyla karşılaştı.

Cunta'nın Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi tarafından açılan Devrimci Sol Ana Davası 15 Mart 1982'de İstanbul Baştabya'da eski bir spor salonunda başladı. 15 Mart Devrimci Sol'un dünya devrimci hareketler davası tarihine yeni bir yaprak ilave ettiği gündür. 756'sı tutuklu 1253 kişilik Ana Dava on yıl sürdü. Devrimci Sol Ana Davası bugüne kadar ülkede ve dünyada görülen mahkemelerden oldukça farklıydı. Zira bu davada "yargılananlar" yargıladı. Devrimci Sol Ana Davası'nda dayı, faşizmin mahkeme kürsülerinde elinde 1753 sayfalık "Haklıyız, Kazanacağız" adlı siyasi savunma ile faşizmi, emperyalizmi ve işbirlikçisi oligarşiyi yargıladı. Türkiye Devrimi'nin yolunu, nasıl bir ülke için savaşın verildiğini anlattı. Genç insanlar, yeni insanlar dinleyici olarak geliyordu mahkemeye. Faşizmin mahkeme kürsüleri, devrimin kürsüsü haline getirilmişti. Kuşkusuz bütün bunlar bedelsiz olmadı. Gün oldu tutsaklar mahkeme salonlarından dövülerek atıldılar. Gün oldu aylarca mahkemeye çıkartılmadılar. Gün oldu cezaevinde arama adı altında herşeyleri talan edildi, tek bir kalem tek bir kağıt parçası bırakılmadı, dilekçelerine el konuldu. Ama her olanaksızlığın, sorunun üstesinden devrimci yaratıcılıklarını kullanarak gelmeyi başardılar; "yargılama" engellenemedi.

Dava esnasında ülkede ve dünyada gelişen olaylara da sessiz kalınmadı, Askeri faşist cunta tarafından yapılan 1982 Anayasası aleyhinde söz söylemenin yasaklandığı koşullarda "Anayasaya Hayır!" diye seslendikleri için duruşmalardan atıldılar.

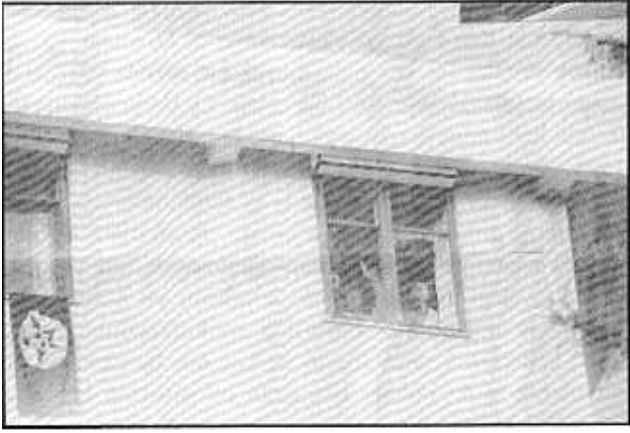

İşkencelerin baskıların ortasındaki Devrimci Sol tutsakları Sabra Şatilla'da katledilen Filistinlilere kan vermek için dilekçelerle başvurdular, Irak'ta Kürt halkına yönelik gerçekleştirilen katliamları protesto ettiler, tedbirsizlik sonucu maden ocaklarında katledilen madencileri sahiplendiler... Sırf mahkemelerde okunan bu dilekçeler yüzünden toplam 266 yıl hapis cezaları alındı. Bu dilekçelerin altındaki değişmez imza Dursun Karataş'a aitti. (Dursun Karataş mahkemede okuduğu dilekçeler nedeniyle 14 yıl hapis cezası aldı).

Dursun Karataş, 1980'de başlayan tutsaklık yaşamını Ekim '89'da gerçekleştirdiği "Özgürlük Eylemi" ile noktalayarak, tekrar sıcak mücadele içine koştu. Polisin hala 'sırrı'nı çözmemeyi başaramadığı firar olayı günlerce devlet mekanizmalarında, burjuva basında tartışma konusu oldu. Oligarşi öylesine paniğe kapılmıştı ki; Dursun Karataş hakkında 'vur' emri çıkartıldı. Dayı, ardından mahkemede okunmak üzere bıraktığı dilekçesinde; *"Özgürlük kimseye bahşedilmez, kazanılır. Biz özgürlüğünü kazanma savaşımızın içinde olacağız"* diyordu.

1985'li yıllara gelindiğinde Devrimci Sol yeni bir sürecin eşğine gelmişti. Egemenlerin oynadığı 'demokrasıcılık' oyununun farklı dengeler yaratması, çeşitli burjuva muhalif güçlerin sahneye çıkması ve kitlelerin kendilerini kısmi de olsa ifade edebilmelerinin olanaklarının ortaya çıkmasıyla yeni bir sürece girildi. Rejimin niteliği değişmemekle birlikte, farklı dengelerin oluşumu ve çeşitli muhalif güçlerin politik arenada yer almaya başlaması, 80-85 arasında sürdürülen savaş ve direnme taktiğini devam ettirme gereğini ortadan kaldırmıştı. Artık her koşulda direnme görevi, yerini, gelişen süreci kucaklayacak örgütsel mekanizmaları vakit geçirmeksizin inşa etme görevine bıraktı.

Devrimci Hareket'in yaralarını sarmak, ve yeniden ayağa kalkarak devrim mücadelesini daha güçlü bir şekilde yürütmek için 1985 sonlarında aldığı 'ricat' kararı, 1990 Mart'ı başlarına kadar devam etti. Bu günlerde Dursun Karataş'ın da özgürlüğüne kavuşması ve yeniden Devrimci Sol'a fiili önderlik yapmaya başlaması büyük bir moral güç yaratmıştı. Dursun Karataş önderliğinde 90 Mart'ında alınan kararlar ile "daha hızlı koşmalıyız" şiarıyla yeni bir atılım sürecini başlatan devrimci hareket, 2,5 yıllık bir sürede daha hızlı koşarak 'partinin arifesindeyiz' diyebileceği bir sürece girdi. Bir yandan demokratik platformda yaygın kitlesele örgütlenmelerin yaratılmasına, diğer yandan silahlı pratiğin adım adım geliştirilmesine paralel olarak karşı devrimin yoğun saldırılarına hedef oldu. Demokratik kitle örgütlerine ve burada faaliyet yürüten insanlara, devrimci hareketin savaşçılara yönelik operasyonlarda binlerce kişi gözaltına alındı, işkence gördü, tutuklandı. Devrimci hareket 12 Temmuz '91 ve 17 Nisan '92 operasyonları başta olmak üzere aldığı darbelerde Niyazi Aydın,

Sinan Kukul, Sabahat Karataş gibi Merkez Komitesi düzeyinde görevli kadrolarını, onyıllarını devrimci mücadeleye adanmış, devrimci harekete büyük emekleri geçen ileri kadrolarını ve yüze yakın savaşçısını, taraftarını şehit verdi. Dursun Karataş bu operasyonlarda defalarca büyük tehlikelerle yüzyüze kaldı. 12 Temmuz'da, en yakınındaki yoldaşları katledilmişti. Ama o, hiçbir kaygı taşımadan görevlerini kararlılıkla sürdürerek devrimci hareketi bu tehlikelerden kurtarmayı ve daha güçlü bir şekilde ayağa kaldırmayı bildi. Oligarşinin temsilcilerinin her defasında bitirdik, yok ettik çılgınlıklarına karşın devrim yürüyüşü devam etti. Yaralar kısa sürede sarıldı, açılan boşluklar dolduruldu. Çünkü Devrimci Sol, halktan kopuk marjinal bir hareket değil, halkın içinde güçlü kökleri olan, kaynağı halk olan bir hareketti ve zorlu süreçleri deneyimler çıkartarak aşmasını bilen güçlü bir önderliğe sahipti.

Devrimci Sol, 1992'de her şeye karşın partileşme çalışmalarını yeniden başlattı. Fakat partinin kongre çalışmalarının yürütüldüğü, "partileşmenin arifesindeyiz" denildiği süreçte Devrimci Sol, en büyük darbeyi hiç beklemediği bir anda iç düşmandan yedi. Neydi iç düşman? Bedeller ödeyerek yürütülen savaşta bedel ödemeyi göze alamamak, devrimci dönüşümü sağlamak yerine küçük-burjuva eksik ve zaafllara tutsak düşmek ve içten içe çürümekti. 13 Eylül 1992'de, bu çürümeyi yaşayanlar çirkin bir şekilde, korkakça önderliğe saldırıp, tutsak ederek, kadroların

iradesi dışında tüm ilişki ve olanaklarına el koydular.

Dursun Karataş bir kez daha büyük bir sınavla yüzyüzedir ve bu sınavı da ustalıkla aşmasını bilecektir. O, darbeciler tarafından tutsak edildiği andan başlayarak hareketin esenliği, çıkarları için sabır ve devrimci sorumluluk duygusuyla sorunları çözümlemeye çalışmış, sorunun bu noktada çözümlenmemesi karşısında giderek genişleyen bir tarzda kadrolara, taraftarlara açılması ve tartışılması sürecinde de kadrolara güvenerek, kitleye, devrimci hareketin çizgisine güvenerek, kendisini ve hareketi kadroların eline teslim ederek önderliği spekülasyonların üzerine çıkarmış, kadroların, taraftarların ve kitlenin hareketi ve önderliği sahiplenmesi ile birlikte hareketin bu süreçten bölünmeden çıkabilmesini sağlamıştır.

Darbe, hareketimizde ağır tahribatlar yaratmıştı. Kısa zamanda karşı devrimle birleşerek bir kontrgerilla çetesine dönüşen darbeciler, örgütlenmenin bütün sırlarını deşifre etmiş, organizasyonlarının dağılmasına neden olmuş; bu durumdan yararlanmak isteyen faşizm de en ağır saldırı ve katliamları ile saldırıya geçmişti. Devrimci Sol savaşı sürdürebilmek için hemen herşeyi yeniden yaratmak zorundaydı. Bu zor ve ağır sürecin aşılabilmesi için Dursun Karataş ve yoldaşlarının sahip olduğu, onları yenilmez kılan tek silah inanç, özveri ve kararlılıktı. Devrimci Sol, Dursun Karataş önderliğinde bu silaha sarılarak bir yılda daha güçlü bir örgüt olarak partileşme aşamasına geldi.

30 Mart 1994'te Devrimci Sol'un önder kadroları ile toplanan Devrimci Halk Kurtuluş Partisi Kuruluş Kongresi ile Devrimci Sol, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi olarak devrim yürüyüşünü sürdürme kararı almış, Dursun Karataş Parti Genel Sekreteri seçilmiştir. Dursun Karataş, Eylül ayında Fransa emperyalizmi tarafından tutsak edilene kadar bu görevini başarıyla yerine getiriyordu.

Gerçek Teröristler Emperyalistlerdir

★ Türkiye oligarşisi ve emperyalizm Dursun Karataş'a terörist diyor. Devrimci Sol'a da terörist örgüt. Terörizm, Cezayir'de, Filistin'de, Kürdistan'da halkların kurtuluş mücadelelerini, sömürgeci çıkarlar uğruna kana boğmaktır. Terörizm, Türkiye'de, Filipinler'de, Nikaragua'da, Şili'de... askeri darbeler tezgahlamaktır. Terörizm, Libya halkının, Irak halkının tepesine bombalar yağdırmak, masum insanları katletmektir. Terörizm, silah sanayiini canlı tutmak, daha fazla kar elde etmek için bölgesel savaşları ateşlemek, halkları birbirine düşürmektir. Terörizm, Küba'ya, Kuzey Kore'ye, Irak'a ambargo uygulamak, Küba ve Irak halkını gıdasız ve ilaçsız bırakarak teslim almaya çalışmaktır. Terörizm, insanların özgür ve sömürsüz bir yaşam kurma mücadelelerini işkenceyle, katliamlarla bastırmaya çalışmaktır. Dünya halkları nezdinde gerçek terörist bütün bunları yapanlardır: Emperyalistlerdir, onların yerli işbirlikçileridir.

Oysa Devrimci Sol Türkiye ve Kürdistan'da emperyalizmin uluslararası terörizmine karşı "Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm" için savaşım veren bir harekettir. Dursun Karataş ise bu hareketin önderi, bir halk kurtuluş savaşçısıdır.

Devrimci Sol Emekçi Halkla Bütünleşmiş Bir Halk Hareketidir

★ Devrimci Sol, emperyalizmin ve oligarşinin propagandasını yaptığı gibi, halktan kopuk, sadece eylem peşinde koşan bir hareket değildir.

Devrimci Sol'un emekçi sınıf ve tabakalar içindeki faaliyetleri sağlam kalıcı ilişkilere dayanmaktadır. Hayatın her alanında işçileri, köylüleri, memurları, öğrencileri, gecekondulu halkını, küçük üreticileri kucaklayacak, onları sorunları etrafında toparlayarak mücadeleye kanallıze edecek örgütlenmeleri yaratmıştır.

Devrimci Sol, devrimin öncü sınıfı olarak gördüğü işçi sınıfı içinde Devrimci İşçi Hareketi olarak örgütlenmiş, işçi sınıfının ekonomik-demokratik taleplerine sahip çıkarak, bulunduğı her fabrikada, atölyede grev, işbırakma, direniş eylemlerine öncülük etmiş, işçi düşmanlarına karşı gerçekleştirdiğı devrimci şiddet eylemlilikleri ile direnişçi işçilerle dayanışma içinde olmuştur.

Memurlar, öğretmenler, sağlık emekçileri ve diğler tüm emekçi kesimler içindeki örgütlenme mücadelesi günden güne gelişmekte

ve kitleselleşmektedir. Memur kesimi içindeki ifadesi olan Devrimci Memur Hareketi, memurların yıllardır süren suskunluğunu bozmuş, '80 sonrasında memurların o güne dek görülmemiş bir kitlesellelikle, maaşlara yapılan komik zamları protesto ve grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı için yaptığı eylemlere öncülük etmiş, yasak olmasına karşın memur sendikalarının fiilen kurulmasını başarmıştır. Sendikalarını fiili olarak kuran memurlar bugün grevli-toplu sözleşmeli sendika mücadelesi vermekte ve aynı zamanda mücadelesini ekonomik taleplerle sınırlandırmayarak sürecin gerektirdiği politik tutumları almakta tereddüt etmemektedir.

Gençlik içinde Devrimci Gençlik yapılanmasıyla, sindirilmeye,

apolitikleştirilmeye, yozlaştırılmaya çalışılan geçliği sahiplenerek kendi akademik-demokratik talepleri ve halkının sorunları karşısında harekete geçirmeyi başarmıştır. 12 Eylül sonrası ilk olarak '87'de öğrenci derneklerinin kapatılmasını protesto eden 14 Nisan Direnişi ile yeniden canlanan süreç, üniversite idaresi-polis-sivil faşist işbirliğini protesto için gerçekleştirilen 1 Aralık '89 İstanbul Üniversitesi işgali, 2 Mart Yıldız Üniversitesi işgali, paralı eğitimi ve Körfez Savaşı'nı protesto eden 6 Kasım 1990 genel boykotları ve daha sayılamayacak nice yürüyüş ve gösterilerle gelişmiş, 12 Eylül'ün gençlik üze-

rindeki etkisi giderek yok edilmiştir.

Cunta döneminde kimsenin sesini çıkarmaya cesaret edemediği koşullarda, cezaevlerindeki evlatlarının dışarıda sesi soluğu olan tutsak ana babaları ve yakınlarının kurduğu TAYAD (Tutuklu Aileleri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği) o günden bugüne her türlü baskıya, defalarca kez kapatılmasına rağmen aralıksız cezaevlerindeki direnişlerin sesi olmaya, katledilen, kayıplara karıştırılan evlatlarını sahiplenmeye devam etmektedir.

Devrimci Sol kuruluşundan bu yana yoksul halkın yaşadığı mahallelerde ve gecekondu bölgelerinde çalışmaya önem vermiş, halkın ihtiyaç duyduğu konut, yol, elektrik vb. alt yapı hizmetlerinin sağlanması, yıkımların durdurulması için çalışarak, bu kesim içinde geniş bir örgütlülük yaratmıştır.

Devrimci Sol, mücadele stratejisine uygun olarak yürüttüğü günlük mücadele ve örgütlenme çalışmalarının yanı sıra, ülkenin geleceğini, emekçi halkların yaşamını ilgilendiren önemli gelişmeler karşısında halkın sesini duyurmak için belli başlı güçlerini seferber ettiği "kampanyalar" örgütlemiştir. Bu kampanyalar; devrimci şiddet eylemliliklerinden bir basın açıklamasına, korsan gösterilerden onbinlerin katıldığı mitinglere, panellere, pankart asmaya, bildiri dağıtmaya, kahvehanelerde, pazarlarda, trenlerde konuşmalar yapmaya ve daha nice eylemliliklerin bir arada bütünlüklü olarak ele alınıp uygulanmasıyla büyük bir zenginlik taşır.

Devrimci Sol'un Genel Hedefleri

★ *"Devrimci Sol,*

Emperyalizmin hegemonyasına ve faşist yönetime son vermek için,

Milyonlarca emekçinin alınterini gaspeden bir avuç sömürücü zorbanın kapitalist düzenine son vermek için,

Halk demokrasisini sağlamak için..." (Dayı'nın 1982'de Askeri Mahkeme'ye sunduğu sorgusundan) savaşı. İşçi sınıfının önderliğinde, köylü, aydın, memur, esnaf gibi halk sınıf ve tabakalarının katılımı ile gerçekleştirilecek bu devrim; emperyalizmin si-

yasi, ekonomik, askeri, kültürel yönden ülke ve halklarımız üzerinde kurduğu egemenliğine son verecek, onun sömürücü yerli işbirlikçilerini iktidardan devirecek, Kürt halkı üzerindeki ulusal baskıyı ortadan kaldıracak ve "Devrimci Halk İktidarı"nı kuracaktır.

Anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimini gerekli kılan, ülkemizin sosyo-ekonomik, politik koşullardır. Ülkemiz emperyalizmin bir yeni sömürgesidir. Sömürgeleşme süreci 2. Dünya Savaşı'ndan sonraki yıllara rastlar. Emperyalizm, eskisinden farklı olarak ülkemizi bu defa kendi askerleri ile değil ekonomik ve askeri olarak kendisine bağımlı çarpık bir kapitalizm geliştirerek işbirlikçi ve tekeli burjuvazi ve büyük toprak sahipleri aracılığıyla karlarına kar katmıştır. Yerli egemen sınıflar ülkemizi faşizmle yönetmektedirler. Zira halklarımızı korkunç bir şekilde sömürerek elde ettikleri karlarını ve lüks içindeki yaşamlarını garanti altına almak için faşizmden başka çareleri yoktur.

Devrimci Sol hedeflediği anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimine ulaşmak için "Politikleştirilmiş Askeri Savaş Stratejisi"ni devrimci strateji olarak tespit etmiştir. Kısaca PASS, silahlı mücadelenin temel, diğer demokratik, ekonomik, politik mücadele biçimlerinin buna bağılı olarak ele alındığı bir stratejidir. Bu savaş, kır-şehir diyalektik bütünlüğü içerisinde kırdaki ve şehirlerde birlikte yürüyecektir. Devrimci Sol bu durumu "Birleşik Devrimci Savaş" şeklinde formüle etmektedir.

Devrimci Sol Hiçbir Koşulda Halka Zarar Vermemeyi İlke Edinmiştir

★ Devrimci Sol'un eylemlilikleri öncelikle Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi'ne uygun olarak politik amaçlıdır, sürece uygun olarak politik mesajlar taşır. Salt askeri ve sansasyon yaratmak için yapılan eylemlilikler sonuç olarak mücadeleye zarar verdiği için reddedilir. Hiçbir koşulda halka zarar vermeyen, açık ve net mesajlar taşıyan eylemlilikleri ile halkta 'Devrimci Sol, suçsuzlara dokunmaz, o yaptıysa doğru yapmıştır' anlayışını yerleştiren, oligarşinin temsilcisi üst düzey bir MİT (Milli İstihbarat Örgütü) görevlisine bile "Devrimci Sol halka zarar veren eylem yapmaz" dedirten

de bu konuda göstermiş olduğu hassasiyetidir.

Devrimci Sol bugüne dek işkencecileri, 12 Eylül suçlularını, Kürt halkını kıyıma uğratan generalleri, halk düşmanlarını yıllarca sonra bile bulup cezalandırarak halkın adaletinin uygulayıcısı olmuş, karşıdevrim saflarında giderek büyüyen bir korku yaratmıştır. Devrimci adaleti yayan ve geliştiren, faşizmin baskı, terör ve saldırganlığı karşısında kitlelerin sahipsiz olmadıklarını gösteren eylemlilikleri, aynı zamanda Devrimci Sol'un bir güç olmasına da hizmet etmiştir.

1 Mayıs 1989 İşçi Bayramı'nda tüm dünyanın gözleri önünde katledilen Mehmet Akif Dalcı'nın katili Kazım Çakmakçı'nın uzun aramalar sonucu saklandığı yerde bulunarak cezalandırılması (Ocak-1990), CIA ve MOSSAD'la işbirliği halinde Ortadoğu halklarına katliamlar düzenleyen, eli yüzlerce masum insanın kanına bulaşan, kontrgerilla şefi Hiram Abas'ın cezalandırılması (Eylül-1990), yıllarca İstanbul Siyasi Şube'de Devrimci Sol'culara işkence yapan, altı devrimcinin ölümünden birebir sorumlu Siyasi Şube Devrimci Sol Masası Şefi Aydın Barış'ın cezalandırılması (Aralık-1990), Kürt halkını kıyıma uğratan generaller; Temel Cingöz ve İsmail Selen'in cezalandırılması (Mayıs-91), İstanbul'da işkence ve kontrgerilla merkezi olarak çalışan ve bugüne dek yüzlerce devrimcinin işkencede katledildiği Gayrettepe'deki Siyasi Şube'nin bombalanması eylemleri, Devrimci Sol'un kamuoyunda en fazla ilgi ve sempati toplayan ve oligarşinin militarist güçlerini beyninden vuran, gerçekte ne kadar güçsüz olduklarını gösteren eylemlerden başlıcalarıdır.

Devrimci Sol sadece silahlı eylemlerle kendini ortaya koyan bir örgüt değildir. Devrim stratejisine uygun olarak silahlı eylemlerle barışçıl eylemleri, kitle eylemliliklerini; sosyal, kültürel, ekonomik-demokratik çalışmalarla siyasal etkinlikleri bir bütünlük içinde ele alır ve yaşama geçirir. Bu anlayışla sayısız dernek, sendika, kültürel-sosyal kurumların kurulmasına öncülük etmiş, hemen hemen tüm demokratik kurumlarda, sendikalarda etkin faaliyet yürütmeye önem vermiştir.

Ülke genelinde yayın yapan yirmibin tirajlı haftalık bir gazete, ayrıca yerel ve çeşitli sosyal kesimlere hitap eden yirmi civarında yayın çıkarmaktadır.

Her kampanyada, her siyasi çalışmada sayısı yüzbinleri bulan bildiri, afiş, duvar gazeteleriyle, binlerce pankart ve duvar yazıları-
la görüşlerini kitlelere taşımaya önem vermektedir. Geçmişte ve
bugün en geniş kitlesel protesto ve gösterilerin örgütleyicisi Devrimci
Sol'dur.

Devrimci Sol Enternasyonalist Bir Hareketir

★ Devrimci Sol, emperyalizme karşı mücadeleyi yalnız ülke sınırlarına hapsedmemiş, emperyalizmin dünya genelindeki saldırgan politikalarına kararlılıkla, en zayıf dönemlerinde dahi tavır almasını bilmiş, dünya halklarının kurtuluş mücadeleleri ile gücü yettiği oranda dayanışma içinde olmuş, enternasyonalist dayanışmanın en güzel örneklerini vermiştir.

1977'de Pinochet rejiminin zulmüne uğrayan Şili halkının, yine '77'de Hollanda Devleti'nin vahşi biçimde katlettiği Batı Sahra halkının, Filistin'de İsrail siyonizmine karşı mücadele eden Filistin halkının yanında olunmuştur. 81'de İsrail'in Lübnan'ı işgal etmesini ve Sabra-Şatilla katliamını, 86'da ABD'nin Libya'yı bombalamasını, 89'da yine ABD'nin Panama'yı işgal etmesini bildirilerle, pankartlarla, korsan gösterilerle ... protesto etmiştir.

1989-90'da Romanya'da ABD emperyalizminin öncülüğü ile gerçekleştirilen karşı-devrim döneminde, her türlü yanlışına karşı sosyalizmi idam sehpasında dahi savunan Çavuşesku'ların yanında yer alınmış, sosyalizm sahiplenilmiştir.

Devrimci Sol; başta ABD omak üzere emperyalist güçlerin, Irak ordusunun Kuveyt'e girmesini bahane ederek Irak ve diğer Ortadoğu halklarına saldırmasına karşı açıktan tavır almış, tüm güçlerini emperyalist savaşa karşı seferber etmiştir. Ülkenin dörtbir yanında sayısı yüzü bulan "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri" kurarak halkı burada örgütlemeye ve savaşa karşı duyarlı kılmaya, harekete geçirmeye çalışmıştır. Yaklaşık üç ay boyunca yoğun bir kampanya dönemi geçirmiştir. Devrimci Sol'un krizi tahlil edici, izlediği politik tutum ve buna bağlı olarak aldığı öncü tavır, sadece ülke genelinde değil, dünya genelinde yankı yaratmış ve

hareketin uluslararası düzeyde tanınan bir güç haline gelmesini sağlamıştır. Silahlı Devrimci Birlikler tarafından Şubat '91'de Adana'da ABD İncirlik Hava Üssü'nde görevli CIA ajanı Bobie Eugene Mozelle'nin, yine Şubat '91'de, İzmir'de görevli Yarbay Alvin Mache'nin, Mart '91'de Amerikan Vinnel-Brown Root, Tuslog Genel Müdürü ve NATO kuryesi John Candy'nin cezalandırılması ve emperyalist kurum ve kuruluşlara karşı gerçekleştirilen onlarca bombalama eyleminin yanı sıra, demokratik platformda sayısı milyonu bulan bildiri ve el ilanları dağıtılmış, yüzlerce kişinin katıldığı korsan gösteriler yapılmış, paneller düzenlenmiş, halkın bulunduğu her yere gidilerek konuşmalar yapılmış ve emperyalizmin gerçek amacı teşhir edilmiştir.

Devrimci Sol anti-emperyalizmi ve enternasyonalist dayanışmayı söylem düzeyinde bırakmamış, pratiğinde de hayata geçirmiştir.

Umudun Adı: Devrimci Sol

★ Bugün Türkiye ve Kürdistan'da safları giderek belirginleşen bir savaş yaşanıyor. Bu savaşın bir tarafında emperyalizm ve işbirlikçisi yerli egemen sınıflar, diğer tarafında ise tüm milliyetlerden emekçi halklarımız yer almaktadır. Tarihinde görmediği boyutlarda ağır bir ekonomik ve siyasi kriz yaşayan T.C. Devleti, ekonomik krizin tüm yükünü emekçi, yoksul insanlarımızın omuzlarına yıkarak kendisini kurtarmaya çalışıyor. Ama gittikçe batıyor. Battıkça da saldırganlığı artıyor. Kürdistan'da Kürt halkına saldırıyor, köylerini yakıyor, köy meydanlarında işkenceden geçiyor. Grevdeki, direnişteki işçilere saldırıyor. Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı için, maaşlarına alay eder gibi yapılan komik zamları protesto için yürüyen memurlara saldırıyor. Demokratik kitle örgütlerine saldırıyor, yaşam hakkı tanımıyor. Demokratik üniversite isteyen öğrenci gençliğe saldırıyor ve seslerini boğmaya çalışıyor. Ama bir türlü istediği suskunluğu, boyuneğmişliği sağlayamıyor.

Halklarımız bugün kendisine işkence, baskı, katliam, yoksulluktan başka hiçbir şey vermeyen düzene, düzen partilerine umut bağlamıyor.

Kürt, Türk, Çerkez, Arap, Laz, Gürcü; tüm milliyetlerden emekçi halkın sınıfsal ve ulusal kurtuluşu için savaşım veren ve her ulustan, milliyetten savaşçısı, kadrosu, taraftarıyla Devrimci Sol bugün umudun adı olmuştur. Evet, umudun adı Devrimci Sol'dur.

Oligarşi bu umudu kırmaya çalışıyor. Özellikle önderimize, dayımıza saldırarak, karalayarak yıpratmaya çalışıyor. Kadrolarını, taraftarlarını katlediyor, öldürerek tüketebileceğini sanıyor. Her operasyonda, teslimiyeti reddederek saatlerce direnen, kanları ile duvarlara Devrimci Sol yazarak şehit düşen Devrimci Sol savaşçılarımızdan da en büyük tokadı yiyor ama etraftan topladığı üç-beş faşistle, sivil polislerle parçalanmış cesetler karşısında zafer gösterisi yaparak yenilgisini gizlemeye çalışıyor. Oligarşi ne

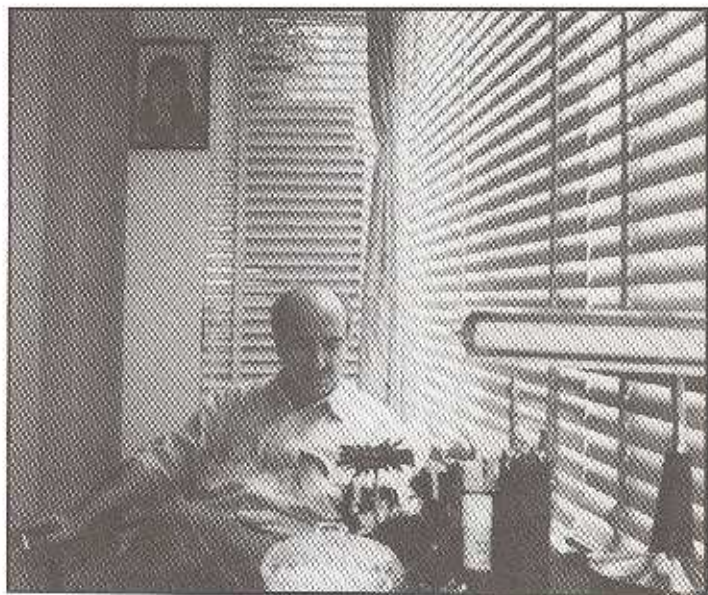
yaparsa yapsın, hangi yöntemleri kullanırsa kullansın halklarımızın umudunu kırmayı başaramayacak.

"Devrimci Sol'un mücadelesi baskı, zor, işkence, yüzlerce idam, zindan tehdidi ile durdurulamaz. Bu savaş sınıflar savaşıdır. Düşman sınıflar alt edilinceye kadar sürecektir. Bu amaçla savaşan Devrimci Sol'un bir savaşçısı olmaktan şeref duyuyorum ve mücadelesini savunuyorum. Çünkü Devrimci Sol ülkenin geleceği ve halklarımızın kurtuluş bayrağıdır." 12 yıl önce Dursun Karataş tarafından mahkemede söylenmiş bu sözler... 12 yıl sonra yine tekrarlıyoruz bu sözleri; ama daha güçlü bir sesle. Çünkü artık Devrimci Sol, kavga dolu 16 yıl sonunda partileşme sürecini tamamlayarak "Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi"ne dönüşmüştür.

Bugünlere, Dursun Karataş'ın önderliğinde, 300'ü aşkın şehit vererek, bedeller ödeyerek, ihanetlerin en büyüğünü yaşayarak, kararlılığımızı kaybetmeden; aksine daha da güç kazanarak geldik. Ve yine Marksizm-Leninizm'in klavuzluğunda, Dursun Karataş'ın, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nin önderliğinde, şehitlerimizin öğrettiklerinin ışığında, kararlılıkla, tüm kadro ve taraftarlarımızla Türkiye ve Kürdistan Devrimi'ni gerçekleştirme yolundayız. Ne oligarşi, ne emperyalizm; hiçbir güç bizi, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'ni devrim yürüyüşünden alıkoyamayacak, yaşlı dünya bir kez daha Türkiye'den sarsılacaktır.

17B

ir klavuzdun. Gecede şaşırmadan, uçuşuma düşürmeden, bataklıkta boğdurmada, kuşatmada ezdirmeyen, bizi bugüne çıkardın. «Artık ölsem de gam yemem gayrı» demeye hakkın da yok! Biz değil, tarih almış bu hakkı elinden. Çünkü tarih yazdıran iradeler çok kalmadı. Tarih, sayfalarını usta eller yazsın istiyor. Yirmi yıldır da buna tanık. Yirmi yıldır pırıl pırıl, her sayfası milyonların gözünde açık, ölesiye sevilen güzelliklerle dolu, ihanetleri ezip geçen, kuşatmaları yaran bir harekete tanıklık etmek, tarihin boşuna gidiyor. Ve milyonlarca yılın deneyimini taşıyan bilge sesiyle bize, «onunla yürüyün» diyor. Bu yorgun, acılarla, alçaklıklarla dolu ihtiyar dünyaya yirmi yıldır güzellikler resmeden ustayı tarih seviyor. Bu sevgi boşuna değil. Süreci tahlilde isabet, taktiklerde ustalık, sadece bizim çizgimizde vardı. Sadece bizim sloganlarımız, ağzımızdan ilk haykırıldığı günden bugüne susturulamadı. Dilden dile, kuşaktan kuşağa dalga dalga yayıldı. Geleceği müjdeleyen bu seste senin şaşmaz öngörün, özgüvenin, cüretin var!»